

Op een dag vindt Fiel
een geheimzinnige envelop
in de brievenbus.

In die envelop zit een sleuteltje ...

Van wie komt het sleuteltje?

Waarom dient het sleuteltje?

Mixed Sources

Productgroep uit goed beheerde bossen
en andere gecontroleerde bronnen
www.fsc.org Cert no. SGS-COC-004433
© 1996 Forest Stewardship Council

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk
van de Forest-Stewardship Council (FSC) mag
dragen. Bij dit papier is het zeker dat de pro-
ductie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Herdruk 2009/467
ISBN 978 90 5958 775 5
K.B. D/2004/0147/164
Bestelnr. 60 1020 216
NUR 191

Tekeningen: Kristina Ruell

Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means
without written permission from the publisher.

AVI-niveau 5

Thema 9 Help, ik weet niet wat ik voel

De sleutel

Frank Pollet

 die Keure

De sleutel

Die dag zat in de brievenbus een bruine envelop.

Daarin zat een sleuteltje.

Fiel speurde de envelop 📧 af.

Een afzender 📧 was nergens te vinden.

Vreemd, dacht hij. Wie stuurt er nu een envelop met een sleuteltje?

En dan nog naamloos 📖?

Fiel hield de envelop opnieuw in zijn handen.

Hij draaide hem achterstevoren.

Ondersteboven.

Hij stak zijn hand erin en voelde.

Hij trok hem open.

Hij keek erin.

Niets.

Het sleuteltje was een klein, plat ding.

Doodgewoon 📖.

Hun brievenbus in de voortuin had net zo'n sleutel.

Misschien is het wel de sleutel van de brievenbus, dacht Fiel.

Hij stapte naar buiten.

Hij probeerde, maar de sleutel paste niet.

Fiel nam het sleuteltje mee naar zijn kamer.

Hij legde hem op zijn werktafel.

Vreemd toch, dacht hij.

Ik ben zelf die sleutel niet verloren ...

Denkt iemand dat het mijn sleutel is?

Waarom?

Fiel hing de sleutel aan het prikbord.

Hij nam het boek waarin hij al tien bladzijden gelezen had. Hij probeerde verder te lezen.

Het lukte niet. Steeds dacht hij terug aan die sleutel. Fiel sloeg het boek dicht.

Hij legde het weer op de kast.

Hij haakte de sleutel van het prikbord en nam hem in zijn handen.

Paste de sleutel op iets in hun huis? Was er een kast waarvan hij het slot nog niet had gezien? Misschien moest hij op onderzoek gaan ...

De kast in de woonkamer had geen sloten.
Geen enkele kast in de keuken had een slot.
Nergens was een slot te vinden waarop
de sleutel paste.

Heeft mijn zus iets met zo'n slot?

Misschien heeft iemand per vergissing *Fiel*
geschreven.

En moet het *Fie* zijn.

Fie bekeek de sleutel.

Toen zei ze: 'Nee, Fiel. Ik heb niets waarop
dit sleuteltje past. Het is niet van mij.'

Ook Fiels mama en papa zeiden dit.

Fiels papa was er speciaal voor naar zijn
bureau gegaan.

Hij gaf Fiel de sleutel terug.

'Nee, Fiel, dit sleuteltje is echt niet van ons.'

In Fiels klas zitten ze met achttien.

Tien meisjes en acht jongens.

Fiel heeft een hele goede vriend, Roel.

Die zit ook bij Fiel in de klas.

Roel heeft altijd goede punten.

Fiel soms niet.

Roel heeft ook een vriendinnetje, Saskia.

Hij geeft haar soms een hand.

En hij geeft haar weleens een kusje.

Als niemand kijkt ...

Fiel heeft geen vriendinnetje.

Maar hij vindt Lotte wel heel tof.

Af en toe lacht hij vriendelijk naar haar.

Lotte is stil. Ze is een beetje verlegen.

Ook Fiel is een stille jongen.

Het is erg koud op de speelplaats.
Fiel ziet hoe Saskia, Lotte en Roel staan te praten.
Even twijfelt hij.
Zou hij?
Maar dan haalt hij diep adem.
En stapt hij op hen af.

‘Dag Lotte. Dag Saskia. Dag Roel.’
‘Hoi, Fiel.’
Het wordt even stil in het groepje.
Dan zegt Roel:
‘Ik vertel net over mijn broer.
Die heeft een nieuwe auto gekocht.
Een sportkar.’
Fiel vindt het maar een saai verhaal.
Wat kan hem die auto schelen?
Maar Roel vertelt verder.
‘Gister mocht ik met mijn broer mee.’
‘In die nieuwe auto?’, vraagt Saskia.
‘Ja, natuurlijk’, zegt Roel.
‘En dat ging snel, hoor!’
‘Hoe snel dan?’, vraagt Saskia.

‘Zeker honderdvijftig!’, zegt Roel.
‘Maar toen moest mijn broer gaan tanken 📖.’
Hij stopte aan het tankstation.
En toen ...’
‘Ja?’, vraagt Saskia.
‘Wat gebeurde er toen?’
‘Wel,’ antwoordt Roel stil, ‘toen ...
stopte mijn broer bij een benzinestation.’
‘Logisch 📖’, vindt Saskia.
Lotte en Fiel knikken.

'En toen?', vraagt Saskia.
'Vertel op, komaan!'
'En toen stapte mijn broer uit', glimlacht Roel.
'Jaaaaa! Natuurlijk!', roept Saskia.
'Als hij blijft zitten, kan hij nooit tanken.'
'En toen ging hij naar de benzinepomp',
voegt Fiel eraan toe.
'Hoe weet jij dat?', lacht Roel.
Fiel haalt zijn schouders op.

'De benzinetank heeft een dop met een sleuteltje', zegt Roel. 'Maar toen hij het slot wilde openen ...'
Lotte, Saskia en Fiel kijken Roel nieuwsgierig aan.
'Toen ging dat niet ...', zegt Roel.
'Hoezo?', vraagt Saskia.
'Hij was zijn sleuteltje verloren!', roept Roel.
'Hij kon niet tanken. We stonden daar maar. Mijn broer kon de benzinetank van zijn auto niet open krijgen. Haha!'
Fiel haalt een klein sleuteltje uit zijn broekzak.
Hij vraagt: 'Is dit het sleuteltje van je broer?'

De anderen kijken naar het sleuteltje.
Dan kijken ze naar Fiel.
Even is het stil.
Dan zegt Roel: 'Nee, Fiel.
Dit is niet het sleuteltje van mijn broer.
Maar het lijkt er wel wat op.'
Saskia vraagt wat er bij het tankstation nog gebeurde.

Roel lacht. 'Mijn broer heeft naar mijn pa gebeld. Die heeft de reservesleutel 📖 gebracht. En toen konden we wel tanken.' 'Wat een dom verhaal', vindt Saskia. 'Vind je?', lacht Roel. Lotte en Fiel knikken. Dan galmt 📖 de bel over de speelplaats.

's Avonds maakt Fiel een tekening. Voor de derde keer begint hij opnieuw. Ook nu is hij niet tevreden. Fiel trekt een streep door de hele tekening. Hij kan er zijn gedachten niet bij houden. Zijn ogen dwalen weer af naar de sleutel. Fiel heeft hem terug op zijn prikbord gehangen. Wie stuurt nu sleuteltjes op? Waarom doet iemand zoiets? Hoe kom je te weten wie dit heeft verstuurd? Fiel schudt het hoofd. Hij begrijpt er niets van. Fiel neemt een nieuw blad. Hij begint weer te tekenen. Hij tekent een meisje met blonde haren.

Ze draagt een roze rok.
En een wit truitje.
Hij schrijft haar naam op het truitje: *Lotte*.
Het meisje op de tekening lacht.
Net als Lotte.
Ik vind haar heel tof, denkt Fiel.
Ze is ook erg lief tegen me.

Dan denkt hij weer aan het sleuteltje.
Fiel haakt het opnieuw van het prikbord.
Hij houdt het in zijn rechterhand.
Hij bekijkt het van dichtbij.
Het is gewoon een heel klein sleuteltje.
Niets speciaals.
Maar wie heeft het gestuurd?
En waarom?
Hoe kom je te weten wie ...
'Het handschrift!', roept Fiel uit.

Hij springt recht.
Dan holt hij de trap af naar de keuken.
'Waar is de envelop?', gilt hij.
'Rustig, rustig', sust mama. 'Welke envelop?'
'Die envelop van gisteren!', roept Fiel.
'Die bruine! Waar dat sleuteltje in zat!'
Mama fronst haar voorhoofd. 'O, die ...'
'Waar heb je hem gelegd, mama?', vraagt Fiel.
'Die envelop ... Ja, waar heb ik die gelegd?
Ik denk dat ik hem heb weggegooid',
fluistert mama.
Fiel haast zich naar de koer.
Daar staat de bak met oud papier en karton.
Fiel grabbelt de bak vast.
Hij kiepert hem om 📖.
Snel zoekt hij tussen de papieren.
Geen envelop te zien.
Mama staat in het deurgat.
'Fiel, je zult hem niet vinden.'
Met een ruk draait Fiel zich om.
'Waarom niet?'
'Papa heeft de rest meegenomen.'

Hij gaat straks naar het containerpark 🏠.
Die envelop zat er zeker tussen.'
'Shit!', roept Fiel. Mama wordt boos.
'Zo is het genoeg!', zegt ze.

Droef trekt Fiel weer naar zijn kamer.
Ik kan nu het handschrift niet meer zien,
denkt hij.

Hij tikt tegen zijn hoofd.
'Ik ben een oen! Een stommeling.
Ik had dat gisteren meteen moeten zien.
Ik ben dom, dom, dom!'
Hij ploft neer op zijn bed.
Ik zal het vast nooit weten, denkt hij.
Fiel kijkt naar zijn tekening.
Hij neemt die in zijn hand.
Hij zegt: 'Lotte, ik ben dom. Heel dom!'
Dan streelt hij het gezicht op de tekening.

In de klas vertelt de juf een verhaal.
Het gaat over ridders en jonkvrouwen.
Alle kinderen zitten te luisteren.
In hun gedachten zien ze ridders met
zwaarden.
Ze zien jonge dames in lange rokken.
Ze horen paarden in galop door de velden
razen.
'In het kasteel was het vaak erg koud', vertelt
de juf.
'De kamers waren groot en hoog.
En ze hadden nog geen centrale verwarming!'

Iedereen lacht.

Fiel niet.

Zijn gedachten zijn ergens anders.

‘Hoe werd zo’n kasteel ook nog genoemd?’,
vraagt de juf.

Niemand weet het antwoord.

‘Een slot’, zegt ze zelf.

Ineens is Fiel er weer bij.

Het woord ‘slot’ heeft hem uit zijn droom
gehaald.

‘En wat was er speciaal aan een slot?’,
vraagt de juf.

Meteen steekt Fiel zijn hand op.

‘Er past een sleutel op’, zegt hij ernstig.

De juf schiet in de lach.

Alle kinderen lachen mee.

Fiel snapt het niet.

Was zijn antwoord niet juist?

‘Fiel, Fiel, Fiel’, lacht de juf.

‘Wat ben jij de laatste dagen toch verstrooid ...’

‘Verliefd!’, zegt Roel.

Fiel voelt hoe zijn hoofd begint te gloeien.

Hij weet welke kleur het heeft.

Na een poosje kijkt Fiel opzij.

Naar Lotte.

Hij ziet dat ook haar hoofd een beetje rood is.

Zou Lotte ...?

Maar de juf praat tegen hem:

‘Zo, Fiel. Verliefd. Maar ja, je wordt morgen
een jaartje ouder, toch?’

Fiel schrikt.

Daar heeft hij nog niet aan gedacht.

Maar het klopt.

Morgen is het zijn verjaardag.

Fiel knikt.

De juf lacht.
Zij vertelt opnieuw over ridders en
jonkvrouwen.
En over een slot.
Dan pas begrijpt Fiel waarom iedereen zo
lachte met hem ...

Die ochtend opent Fiel zijn ogen.
'Gelukkige verjaardag, jongen!'
Bij zijn bed staat papa.
Die geeft Fiel een dikke knuffel.
'Zo zo, zoon, weer een jaartje ouder.
Ik hoop ook een jaartje wijzer', grapt papa.
Fiel knikt.
Hij is nog slaperig.
Dan gaat de bel.
'Wie kan dat zijn, zo vroeg?', bromt papa.

Fiels papa snelt de trappen af.
Hij opent de deur.
Fiel hoort zijn papa praten.
'Goedemorgen, Gentil.
Ah, een pakje.

Je kreeg het niet in de brievenbus?
Geen probleem.
Nee, je hebt ons niet gewekt.
We waren al wakker.
Bedankt. Daag!
En met een bons gaat de deur weer dicht.
'Fiel! Fieeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!!'
Papa's stem galmt door de gang.

'Een pakje! Voor jou!'
'Een pakje? Voor mij?'
Fiel is nu klaarwakker 📖.
Hij springt uit bed en holt de trap af.
'Gelukkige verjaardag, Fiel!', zegt zijn mama.
Ze neemt hem in haar armen.
Fiel krijgt drie zoenen van haar.
Maar Fiels ogen draaien heen en weer.
Waar ligt het pakje dat de postbode heeft
gebracht?
Het ligt op de tafel.
Het is een bruin doosje.
Fiel neemt het in zijn handen.
Heel voorzichtig ...
Geen afzender, denkt hij.
Toch niet weer een sleutel?
Met bevende handen opent hij het pakje.
Een boek!
Fiel denkt na.
Een boek ...
Maar dat boek kan niet open.
Er zit een slot op.

Het sleuteltje!, flitst het door zijn hoofd.
Hij holt naar boven.
Even later staat hij weer in de keuken.
Met trillende vingers duwt Fiel het sleuteltje
in het slot. Het past!
Hij opent het boek.
Op de eerste pagina staat een rood hartje
getekend.
Fiels naam staat in het midden.

Hij draait het blad om.

Naast een groot hart staat in sierlijke krulletters: *Lotte*.

Fiel voelt dat zijn hoofd rood wordt.

Hij glimlacht.

Hij voelt zich helemaal warm worden van binnen.

Dit is het allermooiste verjaardagsgeschenk, denkt hij.

Straks, op school, bedank ik Lotte.

Met een kus op haar wang ...

Ik oefen.

truitje
sleuteltje
jaartje
vriendinnetje

speciaal
centraal
logisch
bureau

acht tien
al ler mooist
ach ter ste vo ren
on der ste bo ven

brieven bus
werk tafel
prik bord
blad zijde
woon kamer

sport kar
broek zak
speel plaats
jonk vrouw
krul letter

hand schrift
rechter hand
reserve sleutel
tank station

benzine station
benzine pomp
benzine tank
container park

achttien
allermooist
achterstevoren
ondersteboven

brievenbus
werktafel
prikbord
bladzijde
woonkamer

sportkar
broekzak
speelplaats
jonkvrouw
krulletter

handschrift
rechterhand
reservesleutel
tankstation

benzinstation
benzinepomp
benzinetank
containerpark

Ik begrijp.

blz.

- 1 De brief zit in de **envelop**.
- 1 De **afzender** is de persoon die de brief verstuurt.
- 2 Het is een **naamloze** envelop.
Het is een envelop **zonder naam**.
- 2 Het is een **doodgewoon** meisje.
Het is een **heel gewoon** meisje.
- 7 We gaan nog even **tanken** met onze auto.
We gaan nog even **benzine halen** voor onze auto.
- 7 Dat is toch **logisch**! Dat is toch **evident**!
Natuurlijk is dat zo!
- 10 Gelukkig heb ik nog een **sleutel in reserve**.
Gelukkig heb ik nog een tweede sleutel,
een **reservesleutel**.
- 10 Papa's stem **galmt** door de gang.
Papa's stem **klinkt** door de gang.

13 Ik zal de prullenmand **omkieperen**.

Ik zal de prullenmand **ondersteboven houden**
en leegmaken.

14 In het **containerpark** kunnen we
onze oude spullen afgeven.

20 Ik ben **klaarwakker**.

Ik ben **helemaal wakker**.

